

SANNA, v. a. 1. 1) Bekräfta, vitsorda sanningen af något. *Han s-r ordspråket, att... S. en spådom*, förverkliga den, låta den gå i uppfyllelse. — 2) Erkänna sanningen af något. *Du skall en gång s. mina ord, att... — S-s*, v. dep. Blifva sann, slå In, gå i fullbordan. *Nu s-s mina ord.*

SANNERLIGA ell. **SANNERLIGEN**, adv. I sanning. *S-a, s-a, säger jag eder... Det går s-en icke an.* — *Syn.* I sanning, Visserligen, För visso, Säkerligen, Verkligen, För sann.

SANNFÄRDELIGA ell. **SANNFÄRDELIGEN**, adv. Se *Sannfärdigt*.

SANNFÄRDIG, a. 2. 1) Sanningsenlig, sann. *En s. berättelse.* — 2) (om person) Som noga håller sig vid sanningen. *S. författare. S-t vittne. Gud är s.*, Gud säger sanningen och fullbordar hvad han sagt.

SANNFÄRDIGHET, f. 3. Egenskapen att vara sannfärdig. *Guds s.*

SANNFÄRDIGT, adv. I öfverensstämmelse med sanningen. *S. skildrad händelse.* — *Syn.* Sanningsenligt.

SANNHET, f. 3. (mindre brukl.) Egenskapen att vara sann.

SANNING, f. 2. 1) Begreppens öfverensstämmelse med föremålen; omdömens, grundsatsers och slutsatsers riktighet. *Söka s-en. S-en af ett omdöme, en slutsats. Kristna religionens s. En läras s. Känsla för s-en. Det är icke all s., som får sägas.* — 2) Öfverensstämmelse mellan tal eller skrift och rätta förhållandet. *Säga, tala s. Det är s. hvad jag säger. Det är rena s-en. Säga en s-en. Hålla sig vid s-en. S-en är, att... S-en att säga*, för att säga sanning, om jag skall tala sanning. — 3) Sann sats, lärdom, lära. *Religionens s-ar. En moralisk s.* — 4) Uppriktighet. *Han talade med en min af s., som öfvertygade mig.* — 5) (estet.) Trogen efterbildning af naturen. *Det är mycken s. i denne poets arbeten, i denne skådespelares aktion, i detta landskapsstycke.* — *I sanning.* Adverbialt talesätt, af samma betydelse som: med sanning, sanningsenligt, sannerligen, verkligen, i verkligheten. *Jag kan i s. säga, att... Det är i s. så. Det går i s. icke an. Det är i s. bra besynnerligt.* — *Ss. S-sfull, -skärlek, -slös, -svän, -sälskande.*

SANNSGENSLIG, a. 2. Enlig, öfverensstämmande med sanningen. — *Sanningsenlighet*, f. 3. — *Sanningsenligt*, adv.

SANNSKÄNSLA, f. 1. Böjelsen att vara sannfärdig.

SANNINGSMAN, m. 3. pl. — *män.* En, som noga håller sig vid sanningen.

SANNOLIK, a. 2. Säges om det, som kan förmodas vara sant, såsom hafvande flera skäl för än emot sig. *En s. förklaring. Det är s-t, att... — Syn.* Trolig, Liklig, Förmodlig.

SANNOLIKHET, f. 3. En ringare grad af visshet, då flera skäl äro för än emot. — *Syn.* Trolighet, Liklighet.

SANNOLIKT, adv. Efter all sannolikhet. *Det är s. så.* — *Syn.* Se *Troligtvis*.

SANNSAGA, f. 1. 1) Diktad berättelse, hvilken framställes såsom i verkligheten passerad. — 2) Sann, men fabelaktig historia.

SANNSKYLDIG, a. 2. Verklig, (den) rätte. *Han är den s-e gerningsmannen.*

SANNSPÅDD, a. 2. Som spår sant. *Han har ej blifvit s. Göra någon s.*

SANS, m. sing. Se *Sansning. Förlora s-en. Utan s. Återkomma till s.*

SANSA SIG, v. r. 1. 1) Återfå sansningen, återkomma till sig sjelf. I denna bem. mindre brukligt. — 2) Komma till besinning, besinna sig, hämta sig ifrån förskräckelse, häpnad o. s. v., fatta sig.

SANSKRIT, sannskri'tt, n. sing. indef. (egentl.: utbildad) Det gamla lärda språket i Hindostan, på hvilket den äldre indiska litteraturen är författad.

SANSKULOTT, m. 3. (fr. *Sans-culotte*, egentl.: byxlös) Benämning på jemnlighetsifrarne under första franska revolutionen.

SANSLÖS, a. 2. Utan sans, utan medvetande. *S-t tillstånd.* — *Syn.* Medvetlös, Lifiös.

SANSLÖSHET, f. 3. Frånvaro af sans, sanslöst tillstånd. *Hennes s. varade länge.* — *Syn.* Medvetlöshet, Lifiöshet. — *Ss. S-stillstånd.*

SANSNING, f. 2. Medvetande af sin tillvaro. *Ha s. Förlora s-en. Utan s. Komma till s. igen, återfå s-en.*

SANT, adv. 1) I öfverensstämmelse med sanningen. *Säga, tala s. S. skildrad.* — 2) Visst, säkert. I eder och betydningar. *Så s. Gud lever. Så s. jag lever. Så s. mig Gud hjelpe!* [Sannt.]

SAPANTRÄ, sapanträ', n. sing. Ett slags ostindiskt Brasiléträd.

SAPHIR, se *Safir*.

SAPONIN, --'in, n. sing. (kem.) Eget ämne, som innehålles i örten Saponaria.

SAPOTILJTRÄD, n. 5. Ett tropiskt trädslag med välsmaklig frukt. *Achras Sapota.*

SAPP, m. 3. (fr. *Sape*) Belägringsarbete, hvarvid skanskorgar begagnas.

SAPPERÄ, v. a. 1. (befäsn.k.) Göra sapper. **SAPPÖR**, -ör, m. 3. (fr. *Sapeur*) Skansgräfvare.

SAPPÖRBRIGAD, sapor'brigád, m. 3. Afdelning af fyra sapperer.

SARABAND, --änd, m. 3. Ett slags spansk dans med kastanjetter.

SARDANAPAL, sarrdanápall, nom. prop. m. 1) Namnet på den siste och vållustigaste konungen hos Assyrierna. — 2) (fig.) Yppig, qvinlig och vållustig furste.

SARDANAPALISK, a. 2. *S. vecklighet*, lik Sardanapals, d. v. s. ytterlig.

SARDELL, sarrdäll, m. 3. (fr. *Sardelle*) Fisk af Sillslägtet, 8 till 9 tum lång, i Medelhafvet. *Clupea Sardinus.*

SARDER, sárd'r, m. 3. Se *Karneol*.

SARDONISK, a. 2. *S-t skrott*, ofrivilligt, krampaktigt skrott (egentl. en skratllik, krampaktig förvridning af ansigtsmusklerna, åstadkommen genom verkan af *Herba Sardonica*, en giftig växt på Sardinien).

SARDONYX, --'yx, m. 3. Ett slags ädelsten, som utgör en blandning af karneol och kalcedon.

SARF, m. 2. pl. *sarfvar*. En allmänt bekant fisk af Cyprinslägtet. *Cyprinus erythropthalmus.* (Fig.) *Som sarfven i hvar lek*, med öfverallt, i alla sällskaper.

SARFVING, m. 2. (skepp.) Ett slags grof plattning, som viras kring ankartåg, der de äro utsatta för skamflning.

SARG, sárj, n. sing. Se *Käll*.

SARG (*g* hårdt), m. 3. Ett slags infattning af plattad guldtråd kring en ädelsten.

SARGA, sárja, v. n. 1. (frekventativ af *Sära*) Med många små skårer eller hugg sönderslita